21/07/2024

Μητροπολίτης Μαρωνείας: «Η λυτρωτική αυτοσυναίσθηση»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων με τίτλο «Η λυτρωτική αυτοσυναίσθηση» εξέδωσε το μήνυμά του για την Κυριακή Δ' Ματθαίου.

"Η συζήτηση του Χριστού με τον εκατόνταρχο είναι αποκαλυπτική για τους χριστιανούς κάθε εποχής, όχι μόνο εξ αφορμής της προειδοποιητικής σημασίας που έχουν τα λόγια του Χριστού «Θα έρθουν πολλοί από ανατολή και δύση και θα καθίσουν στο τραπέζι της Βασιλείας, ενώ οι κληρονόμοι θα μένουν έξω», αλλά και για την υποδειγματική αυτοσυναίσθηση της αναξιότητας που εκφράζει η ομολογία του ρωμαίου αξιωματικού: «Κύριε, δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου»", είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

Κάνουν συγκλονιστικὴ ἐντύπωση τὰ λόγια τοῦ ἑκατοντάρχου τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς: «Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δεχτῶ στὸ σπίτι μου. πὲς ὅμως μόνο ἕναν λόγο, καὶ θὰ γιατρευτεῖ ὁ δοῦλος μου».

Νὰ τὸ πρῶτο βῆμα τῆς λυτρώσεως: ἡ συναίσθηση τῆς ἀναξιότητας, τὸ ξεγύμνωμα τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀπὸ ὅλα τὰ ὀχυρὰ ποὺ κτίζουμε συνήθως γιὰ νὰ σταθοῦμε μὲ πολλὲς ἀξιώσεις μέσα στὴ ζωή, νὰ δείξουμε στοὺς ἄλλους τὴν δύναμή μας, νὰ πείσουμε καὶ μᾶς τοὺς ἴδιους γιὰ τὴν ὑπεροχή μας. Κι ὅλα αὐτὰ τὰ ὀχυρὰ ὄχι μόνο μᾶς ἀποξενώνουν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας, γιατί μᾶς κάνουν νὰ συμπεριφερόμαστε διαφορετικὰ ἀπ’ ὅ,τι εἴμαστε στὴν πραγματικότητα, ἀλλά καί ἐμποδίζουν τὴν πραγματικὴ ἐπικοινωνία μας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Δημιουργοῦν αὐταπάτες ποὺ ἀποβαίνουν πολλὲς φορὲς ὀλέθριες. Ἡ προειδοποίηση τοῦ Χριστοῦ εἶναι σκληρὴ ἀλλὰ καὶ κατηγορηματική, καὶ δὲν ἀπευθύνεται μόνο στοὺς Ἰσραηλίτες ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε χριστιανὸ ποὺ ἔχει τὴν ψεύτικη βεβαιότητα καὶ τὴν ἐξωτερικὰ μόνο προβαλλόμενη καὶ ἐπιβαλλόμενη ἰδιότητα τοῦ υἱοῦ τῆς βασιλείας: «Θὰ ἔρθουν πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολὴ καὶ δύση καὶ θὰ καθίσουν μαζὶ μὲ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακὼβ στὸ τραπέζι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐνῶ οἱ κληρονόμοι τῆς βασιλείας θὰ πεταχτοῦν ἔξω στὸ σκοτάδι».

Εἶναι τρομερὴ ἡ ἀντιστροφὴ τῶν πραγμάτων, τὴν ὁποία προαναγγέλλει τὸ Εὐαγγέλιο. Εἶναι τραγικὸ νὰ ζοῦν πολλοὶ χριστιανοὶ μὲ τὴν αὐτάρεσκη βεβαιότητα τοῦ τέλειου πνευματικὰ ἀνθρώπου, νὰ κρίνουν τοὺς ἄλλους, νὰ περιγράφουν τὶς μελλοντικὲς τιμωρίες τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ συγχρόνως νὰ λησμονοῦν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ καὶ – τὸ σπουδαιότερο – ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε ἀνάγκη τῆς λυτρώσεως ποὺ προσφέρει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.Οἱ «ἁμαρτωλοὶ» ποὺ συναισθάνονται τὴν γύμνια τους δέχονται τὴ σωστικὴ χάρη τοῦ Θεοῦ πολὺ πιὸ εὔκολα ἀπὸ τοὺς «εὐσεβεῖς» ποὺ δημιούργησαν τεῖχος ἀνάμεσα στὸν ἑαυτό τους καὶ τὴν πραγματικότητα.

Ἡ συζήτηση τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸν ἑκατόνταρχο εἶναι ἀποκαλυπτικὴ γιὰ τοὺς χριστιανοὺς κάθε ἐποχῆς, ὄχι μόνο ἐξ ἀφορμῆς τῆς προειδοποιητικῆς σημασίας ποὺ ἔχουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «Θὰ ἔρθουν πολλοὶ ἀπὸ ἀνατολὴ καὶ δύση καὶ θὰ καθίσουν στό τραπέζι τῆς Βασιλείας, ἐνῶ οἱ κληρονόμοι θά μένουν ἔξω», ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὑποδειγματικὴ αὐτοσυναίσθηση τῆς ἀναξιότητας ποὺ ἐκφράζει ἡ ὁμολογία τοῦ ρωμαίου ἀξιωματικοῦ: «Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σὲ δεχτῶ στὸ σπίτι μου».